

τὴν σύρω ἐποζήτησεν. Ἡ γὰρ μου ἦτον ζηταργά, ἀμ-μὰ ἔν τὴν ἄφησα νὰ τὴν ἀπ-πήσῃ ὁ γάρος, ἐπῆρα τὴν εἰς τὸν ἀπ-παρον, ἀμ-μὰ ὅσον νὰ πάη ἐποζήτησεν (ἦτον ζηταργά = εὐρίσκετο ἐν ὄργασμῳ).

ἀποζούδιο τό, Ζάκ. ἀποζούδι Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ζούδιο.

1) Κακόσωμον, δύσμορφον, καχεκτικὸν ἀνθρωπάριον ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀποζούζουλο, ζούδιο, ζούζουλο.

2) Σκωπτικῶς, τὸ τελευταῖον ἐκ τῶν τέκνων Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρει.

ἀποζούζουλο τό, Αἴγιν. ἀποζούζουρο Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ζούζουλο.

1) Ἀποζούδιο 1, ὁ ἰδ. : Ἀὐτὸ τὸ ἀποζούζουλο, τὸ νιάρμαρο, τί θὰ τὸ κάμωμε; Ἀὐτὸ γρήγορα θὰ πεθάνῃ (ἐκ παραμυθ.) Αἴγιν. || Παροιμ.

Ὅπου τεμπέλα, ριζικό, ὅπου βρομοῦσα μοῖρα,

ὅπου 'ναι τ' ἀποζούζουλα γίνονται παππαδιές

(ἐπὶ τοῦ παρ' ἀξίαν εὐτυχοῦντος) αὐτόθ. 2) Κατὰ πληθ.,

τὰ μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν καλυτέρων ἐκ πλήθους ἀντικειμένων ἀπομένοντα ὡς ἄχρηστα ἄνευ ἀξίας Κρήτ. : Ἐπῆγαμε μὲ τὸν δεῖνα κ' ἐμαζώξαμε τ' ἀγούρια κ' ἤπηρε κείνος ὅλα τὰ καλὰ κ' ἐμένα 'δωκε τ' ἀποζούζουρα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιαλέγει.

ἀποζουζουλογῶ Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποζούζουλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λογῶ, δι' ἣν ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 247 κέξ., μετ' ἀποβολὴν τῆς συλλ. -λο- κατ' ἀνομ.

Κόπτων τὰ μετὰ τὸν θεωρισμὸν ἀπομείναντα στελέχη τῶν ἀραβοσίτων συλλέγω ἐπὶ τό αὐτό.

ἀποζουλᾶγομαι Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ ἀγνώστου δευτέρου συνθετικοῦ.

Παραπλανῶμαι : Ἐπῆεν 'ς σὰ ξύλα κ' ἐπεζουλᾶεν κ' ἐπέμ'νεν 'ς σ' ὁρμάν' (δάσος).

ἀποζούλι ἐπίθ. οὐδ. ἀμάρτ. ἀποζούλ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζουλίζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾷ 37 (1925) 174 κέξ.

Ὁ μὴ ἐπιτυχῶς εὐνουχισθεὶς, ἐπὶ ζώων : Ἐέντον τὸ γαρκὸν ἀποζούλ' (ἔγινε τὸ ταυρὶ ἀποζούλι, ἦτοι ἀπέτυχεν ὁ εὐνουχισμὸς του. Ἡ φρ. καὶ μεταφ. ἐπὶ ἀποτυχούσης ὑποθέσεως).

ἀποζούλιγμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζουλίζω.

Τὸ νὰ ἐκτυλίσῃ τις συνεστραμμένον τι, ἐκτύλιξις.

ἀποζουλίζω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζουλίζω.

1) Ἐκτυλίσσω, ἐπαναφέρω συνεστραμμένον τι εἰς τὴν ἀρχικὴν του θέσιν Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἀποζούλτισον τὸ ὁκοινὶν ἀσ' σὸ ποδάρ' τ' ἀλογοῦ (ἀσ' σὸ = ἀπὸ τὸ) Χαλδ. Ἀποζούλτισον τὸ κουβάριον Κερασ. Ἐπεζουλίσεν ἡ τζάμᾶ 'τ'ς (ἡ πλεξίς της) Τραπ. Πβ. ξεμπλέκω, ξεστρίβω. 2) Ψάυων τὴν κοιλίαν ἐγκύου γυναικὸς διὰ καταλλήλων κινήσεων ἀποκαθιστῶ εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ θέσιν τὸ ἔνεκα αἰτίας τινὸς μετακινήθην ἔμβρυον Πόντ. (Χαλδ.) : Ἐρθεν ἡ μαμμή κ' ἐπεζούλτισεν τὴν νύφην. 3) Συνθλίβω, συμπιέζω τι πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ ἐμπεριεχομένου ὑγροῦ Χίος : Ἐποζούλισα τὴ ντομάτα.

ἀποζούμι τό, Ἡπ. Μύκ. Πελοπ. (Λακων. Σιβ.) Σκόπ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀποζούμ' Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) ποζούμιν Κύπρ. ποζούμι Ρόδ. ἀπόζουμο Θράκ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. μπόζουμο Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ζουμί. Ὁ τύπ. ἀπόζουμον καὶ μεσν. Ἴδ. Ὁρνεοσόφ. 542. Διὰ τὸν μετασχηματισμὸν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,179 κέξ.

Α) Κυριολ. 1) Ὑπόλειμμα ζωμοῦ, ὁποῦ Θεσσ. (Ζαγορ.) Κύπρ. Πελοπ. (Σιβ.) Σκόπ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

2) Τὸ ἐκ τῆς πλύσεως τῶν μαγειρικῶν σκευῶν καὶ πινακίων ἀκάθαρτον λιποβριθὲς ὕδωρ Θράκ. Πελοπ. (Λακων.) Συνών. ἀποπλύδι, ἀπόπλυμα, ξέπλυμα. 3) Φαγητὸν μὲ πολὺν ζωμὸν καὶ ἐπομένως κακῶς μαγειρευμένον Ρόδ. Συνών. νεροζούμι. 4) Τὸ ἐκ τῆς μπουγάδας κατασταλάζον ὕδωρ Ρόδ. 5) Ἀφέψημα χόρτων Μύκ. Συνών. ἀπόζεμα.

Β) Μεταφ. 1) Κατὰ πληθ., τὰ ἐκ πλήθους ἀντικειμένων μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν καλυτέρων ἀπομένοντα ἄχρηστα Ἡπ. : Γνωμ. Διαλέοντας διαλέοντας ἐπῆρε τ' ἀποζούμα (ἐπὶ τοῦ λίαν διστακτικοῦ, ἐν τέλει δὲ ἀποτυχάνοντος). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιαλέγει. 2) Πληθ., τὰ τελευταῖα τέκνα γονέων γερόντων Ἡπ. Πβ. ἀποζούρι 1.

ἀποζουράκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀποζούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸς καρπὸς ὑπερβολικῶς καχεκτικὸς : Ἐδώκασί μου δγὸ τρία κουκκιά, μὰ εἶν' ἀποζουράκια.

ἀποζούρι τό, Ζάκ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ζούρα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,189.

1) Πᾶν τὸ τελευταῖον γεννηθέν, τὸ ὁποῖον πάντοτε παρουσιάζει ἀτροφίαν καὶ καχεξίαν, ἐπὶ καχεκτικῶν τέκνων, ζώων καὶ καρπῶν ἔνθ' ἀν. : Τ' ἀποζούρι 'ναι τὸ κακόμοιρο καὶ 'γὰ 'φτὸ δὲ μεγαλώνει Ἀπύρανθ. Θαρεῖ κἀνεὶς πῶς εἶν' ἀποζούρι, ἀποδὲ δὲ γνώρισα 'ναι τόσο αὐτόθ. Ἐτοῦτο τὸ 'ουρνάκι πρέπει πῶς εἶναι τ' ἀποζούρι, 'γιατὶ εἶναι ζουρωμένο ('ουρνάκι = γουρουνάκι) αὐτόθ. Ὅλα τ' ἀποζούρια τῷ γυνδωνιῷ τζ' ἐμάζωξε κ' ἤπεψέ μου τα αὐτόθ. || Γνωμ.

Παντρεύτηκε ὁ γιὸς τοῦ Ζούρη,

διαλέοντας διαλέοντας ἐπῆρε τ' ἀποζούρι

(ἐπὶ λίαν ἐκλεκτικοῦ γαμβροῦ ἀποτυχάνοντος ἐν τέλει) Ζάκ. || Ἄσμ.

Ἐπαδρέψαμέ το πούρι | τοῦ χωριοῦ τὸ ἀποζούρι

Κρήτ. Πβ. ἀποζούμι 5β. 2) Ἡ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀπομένουσα ἐπὶ τοῦ κλήματος μικρὰ σταφυλὴ Κρήτ. Συνών. καμπανάρι, κουδούνι.

ἀποζουριάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζουριάζω.

Ζαρώνω τελείως, ἐπὶ λίαν ἀτροφικῶν, καχεκτικῶν : Ἐποζούριασεν ἂ τὴ δεῖνα.

ἀποζούριασμα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζουριάζω.

Πλήρης μαρασμός, τέλειον ζάρωμα.

ἀποζουριασμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζουριάζω.

Ἀποζούριασμα, ὁ ἰδ.

ἀποζουρίζω Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζουρίζω.

Ἀποσπῶ τὴν ἀπεξηραμμένην ἐσχάραν τοῦ τραύματος. Συνών. ξεκορίζω.

ἀποζυγιάζω ἀμάρτ. ἀποζυάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζυγιάζω.

Περατῶ τὸ ζύγισμα, παύω νὰ ζυγίζω : Αὔριο θ' ἀποζυάσω ! Ὁ δεῖνα κοντεύγει ν' ἀποζυάσῃ.

